

DZIAŁ URZĘDOWY:

ROZKAZ NACZELNEGO WÓDZA WOJSKA POLSKIEGO

z dnia 9 września 1920 r.

o utworzenie Tymczasowego Zarządu na terenach Przyfrontowych i Etapowych.

Niniejszem rozkazuje:

Art. 1. Na terenach przyfrontowych i etapowych, poza obszarami, objętymi rozporządzeniem rady ministrów z dnia 7 marca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 24 poz. 240), ustawą z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 64 poz. 385), ustawą tymczasową z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 65 poz. 395) oraz ustawą z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 73 poz. 497) będąc przez ministra spraw wewnętrznych powołany do życia Zarząd tymczasowy tych terenów.

Szef tymczasowego zarządu terenów przyfrontowych i etapowych będzie mianowany przezemnie na wniosek ministra spraw wewnętrznych.

Art. 2. Ministrowi spraw wewnętrznych przysługująć będą wszystkie uprawnienia, które należały do zakresu działania b. generalnego komisarza ziem Wołynia i frontu podolskiego.

Uprawnienia powyższe minister spraw wewnętrznych władny będzie przekazać na szefa zarządu tymczasowego terenów przyfrontowych i etapowych.

(—) J. Piłsudski.

Naczelnny Wódz W. P.

Dekret Naczelnika Państwa z dnia 19 listopada 1920 r. o wywłaszczeniu nieruchomości na rzecz budowy kanału żeglugi Bug—Warszawa.

Na zasadzie ustawy z dnia 9 lipca 1919 r. (Dz. Praw P. P. z 1919 r. № 59, poz. 356) o budowie kanałów żeglownych, tudzież regulacji rzek żeglownych i spławnych i na mocy art. 1, 2 i 20 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Praw P. P. z 1919 r. № 14, poz. 162) w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowym na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych, oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej, tudzież w myśl uchwały Rady Ministrów stanowiącej co następuje:

Art. 1. Na rzecz budowy kanału żeglugi Bug—Warszawa ulegają przymusowemu wywłaszczeniu grunta i nieruchomości w stołecznym mieście Warszawie do 8 hektarów, w gminie Brudno powiatu warszawskiego—do 213 hektarów; razem o powierzchni nie przekraczającej 221 hektarów wraz z budynkami i wszystkimi, co na tych gruntach się znajduje.

Art. 2. Rzeczne grunta i nieruchomości ulegają natychmiastowemu zajęciu po dokonaniu opisu.

Warszawa, dn. 19 listopada 1920 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski.

Prezydent ministrów:

Witos.

Minister robót publicznych:

Narutowicz.

Rozporządzenie ministra kolei żelaznych z dnia 29 listopada 1920 r. w przedmiocie podwyższenia taryf osobowych na wąskotorowych kolejach państwowych na obszarze warszawskiej, radomskiej, krakowskiej i lwowskiej dyrekcji kolei państwowych.

Na podstawie dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 14 poz. 152), konstytucyjnie zatwierdzonego dnia 7 kwietnia 1919 r., zarządza się co następuje:

Od dnia 1 grudnia 1920 r. na wąskotorowych kolejach państwowych dyrekcji kolei państwowych: warszawskiej, radomskiej, krakowskiej i lwowskiej podwyższa się:

- opłaty jednostkowe taryfy na przewóz osób do 1 mk. pol. w klasie III i 1,50 mk. w klasie II od osoby i kilometra;
- wszystkie inne opłaty taryfy osobowej—o 50%.

Minister kolei żelaznych:

w z. J. Eberhardt.

Ustawa z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia rady obrony państwa z dnia 25 sierpnia 1920 r. (D. U. № 86,

poz. 570) o jednorazowej daninie na potrzeby wojska.

Art. 1. W tych gminach wiejskich i miejskich, których zarządy oświadczą, że nie są w możności dostarczyć w naturze rozłożonych na te gminy przedmiotów zaopatrzenia, należy zamienić te świadczenia na ekwiwalent w gotówce, ustalony według jednolitych zasad przez ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem spraw wojskowych i ministrem skarbu. Zarządom tych gmin przysługuje prawo rozłożenia uiszczanego ekwiwalentu w gotówce na wszystkie warstwy ludności w myśl art. 9 rozporządzenia rady obrony państwa z dnia 25 sierpnia 1920 r. (D. U. № 86, poz. 570).

Ministerstwo skarbu może zarządom gmin, które wykażą niemożność ściągnięcia powyższego ekwiwalentu natychmiastowego, w poszczególnych wypadkach, zezwolić na spłatę przypadających należności ratami.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się ministrowi spraw wewnętrznych.

Marszałek:

Trampezyński.

Prezydent ministrów:

Witos.

Minister spraw wewnętrznych:

Skulski.

Ustawa z dnia 19 listopada 1920 r. o upoważnieniu ministra skarbu do udzielania gwarancji finansowej do sumy 400.000.000 marek polskich.

Art. 1. Upoważnia się ministra skarbu do udzielania państwowej gwarancji finansowej do łącznej wysokości 400.000.000 mk. polskich (czterystu milionów marek polskich) dla zobowiązań, zaciąganych przez instytucje użyteczności publicznej, stowarzyszenie współdzielcze, przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, których działalność ściśle wiąże się z istnieniem powyższych instytucji, zarówno jak dla zobowiązań miast w postaci pożyczek miejskich na administrację, aprowizację i inwestycje, dla zobowiązań zakładów kredytowych, połączonych z odbudową kraju, oraz zobowiązań zrzeszeń i kooperatyw wytwórczych i spożywczych, zaciągniętych celem nabycia artykułów pierwszej potrzeby, tudzież środków technicznych, maszyn, narzędzi i surowców, niezbędnych do podtrzymania życia gospodarczego w kraju.

Art. 2. Gwarancji powyższej minister skarbu może udzielać po uzyskaniu dostatecznego zabezpieczenia na rzecz skarbu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się ministrowi skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trampezyński.

Prezydent ministrów:

Witos.

Minister skarbu:

Steczowski.

Ustawa z dnia 26 listopada 1920 r. o kredycie skarbu państwa w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej.

Art. 1. Zatwierdza się pożyczkę skarbu, zaciągniętą w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej do dnia 20 listopada 1920 r. na pokrycie niedoboru budżetowego w wysokości 27,850,000,000 marek polskich, ponad kwotę łączną 21,775,000,000 marek polskich, ustaloną w art. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku (D. U. № 63, poz. 413).

Art. 2. Upoważnia się ministra skarbu do zaciągnięcia na pokrycie niedoboru budżetowego dalszej pożyczki w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej w kwocie 15,000,000,000 marek polskich.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się ministrowi skarbu.

Marszałek:

Trampezyński.

Prezydent ministrów:

Witos.

Minister skarbu:

Steczowski.

Ustawa z dnia 26 listopada 1920 r. o dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Art. 1. Upoważnia się Polską Krajową Kasę Pożyczkową do doprowadzenia stanu emisji jej biletów, prócz biletów emitowanych na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 26 marca 1920 r. (D. U. № 31, poz. 179) do kwoty 55,000,000,000 marek łącznie z kwotą 31,000,000,000 marek, ustaloną w art. 1 rozporządzenia rady obrony państwa dnia 22 września 1920 r. (D. U. № 92, poz. 605).

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się ministrowi skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trampezyński.

Prezydent ministrów:

Witos.

Minister skarbu:

Steczowski.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 listopada 1920 r.

w przedmiocie przekazania ministrowi aprowizacji prawa do wydawania zarządzeń w zakresie regulacji i ograniczenia sprzedaży oraz spożycia nabiału i mięsa.

Na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 2-go lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 67, poz. 449), oraz rozporządzenia rady obrony państwa z dnia 6-go sierpnia 1920 r. w przedmiocie upoważnienia ministra aprowizacji do wydawania rozporządzeń aprowizacyjnych, związanych z prowadzeniem wojny (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 590), rada ministrów zarządza, co następuje:

§ 1.

Na czas trwania trudności aprowizacyjnych, wywołanych wojną, przekazuje się ministrowi aprowizacji prawo do wydawania rozporządzeń obowiązujących w przedmiocie regulacji, a w razie potrzeby ograniczania sprzedaży tudzież spożycia nabiału i mięsa w tej liczbie, do ustanawiania dla wszelkich zakładów publicznych ze spożyciem na miejscu dni beznabiałowych i bezmiejsnych lub z ograniczonymi normami spożycia nabiału i mięsa.

§ 2.

Moc rozporządzeń, wskazanych w § 1, rozciągać się może na cały obszar Rzeczypospolitej lub jego część, albo na poszczególne miejscowości.

Zarządzenia, dotyczące obszaru b. dzielnicy pruskiej, wyda minister aprowizacji wspólnie z ministrem tej dzielnicy.

§ 3.

Rozporządzenia, wyszczególnione w § 1, minister aprowizacji w miarę przemijania okoliczności, wywołujących potrzebę ograniczeń spożycia, władny będzie uchylać własną władzą.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

(—) Witos.

Minister Aprowizacji:

(—) St. Stwiński.

Rozporządzenie Min. Spr. Wewnętrznych z d. 2 grudnia 1920 r. w przedmiocie uregulowania ruchu publicznego.

Na podstawie art. 2 p. f) ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa państwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny (Dz. Praw. 1919 r. Nr. 61 poz. 364) i rozporządzenia Rady Minist. z dn. 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 101 poz. 671), oraz rozporządzenia Minist. Spr. Wew. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa państwa i utrzymania porządku publicznego w okresie od dnia 2 listopada r. b. do dn. 2 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 101 poz. 674), niniejszem uchylam rozporządzenie moje w przedmiocie uregulowania ruchu publicznego z dnia 9 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 72 poz. 496).

Minister spraw wewnętrznych:

w z. Kuczyński.